

הסוד שהליכה

מהו סוד יש בה בהליכה?

לא רק במובנה הגשמי כפעולה פיזית, אלא גם במובנה הרוחני, כהתקדמות ושאיפה למצב טוב יותר. בריא יותר!
 ד' אומר לאברהם- "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך... וילך אברם". (בראשית יב,א)

עצם ההליכה ממקום למקום, יצירת תנועה, דינמיות, אי דריכה במקום, מאפשרת לדם ולצ"י (אנרגיה) לזרום ולהגיע לכל המקומות בגוף. האיברים הפנימיים מקבלים חמצן, הראש עובד כמו שצריך והגוף נמצא במיטבו!

עצם ההליכה לארץ ישראל, אל יעד מסוים אותו קבעתם לעצמכם. תוך כדי יציאה מהרגלים לא בריאים, אותם סיגלתם לעצמכם כל השנים, מאפשרת לכם להתחיל מחדש, חיים בריאים ומאושרים. הראש עובד כמו שצריך והנפש נמצאת במיטבה!

זה לא תמיד אתם

לפעמים,

אתם יכולים להיות הכי בסדר שבעולם. לא עשיתם רע לאף אחד. משתדלים להיות טובים, ובכל זאת, משהו "תוקע" אתכם. משהו או מישהו מבחין "חוסם" אתכם ומונע מכם את הטוב והיפה. זה נכון גם לצד השני אבל הפוך, משהו או מישהו מבחין, לא כל כך טוב, "נדבק" אליכם ומרוויח בענק, מעצם הקירבה לאנרגיה שלכם, לשפע שיורד עליכם וסובב אתכם.

הבנתם?

זה לא אתם! אלא פשוט אנשים ומקומות אחרים שגורמים לכם.

וכך אנו קוראים בפרשת לך לך: "וגם ללוט ההולך עם אברם היה צאן ובקר ואהלים" (בראשית יג,ה).

כותב רש"י- "מי גרם שהיתה לו זאת? הליכתו עם אברהם".
מצד שני- "ויקחו את לוט... וילכו והוא יושב בסדום".
כותב רש"י- "מי גרם לו זאת (שנפל בשבי)? ישיבתו בסדום".

ולגבי אברהם- "וד' אמר לאברם אחרי היפרד לוט מעמו..."

כותב רש"י- "כל זמן שהרשע עמו היה הדבור פורש ממנו".

בקיצור, שימו לב מהיום, מי גורם לכם ולמי אתם גורמים...

מזל עי מזל

מזל שיש מזל. או שאולי לא?
תלוי.

אם הוא טוב, אז מה רע? ואם הוא רע, אז זו אכן בעיה!
אז מה עושים? יוצאים מזה!
מה?

יוצאים מזה לגמרי. לא מאמינים בזה. ישראל מעל המזל!
ואם לא? אז משנים את השם.
משנים את השם וישתנה המזל...

וכך אנו קוראים בפרשת לך לך- "ויוצא אתו החוצה ויאמר הבט
נא השמימה וספר הכוכבים אם תוכל לספר אתם ויאמר לו כה
יהיה זרעך". (בראשית טו,ה)
כותב רש"י: "לפי פשוטו הוציאו מאהלו לחוץ לראות הכוכבים.
ולפי מדרשו: אמר לו צא

מאצטגנינות שלך שראית במזלות
שאינך עתיד להעמיד בן.
אברם אין לו בן, אבל אברהם יש
לו בן. וכן שרי לא תלד, אבל שרה
תלד. אני קורא לכם שם אחר
וישתנה המזל".

מוטב לו היינו עמלים וטורחים,
 בדברים הנכונים בחיים.
 במה שבאמת הכרחי ונדרש,
 במה שבאמת נשאר לעד.

מוטב לו היינו ששים ושמחים,
 במה שממשיך בחיים.
 בלימוד התורה, בשכר המצוה,
 ילדים, נכדים, משפחה.

מוטב לו היינו לומדים בחיים,
 מהאנשים החכמים באמת.
 מאנשי הרוח, בעלי הנסיון,
 צדיקי העולם והדור.

וכך אנו קוראים בפרשת לך לך: "וְשָׂרֵי אֲשֶׁת אַבְרָם לֹא יִלְדָה לוֹ
 וְלֵה שְׂפָחָה מִצְרַיִת וְשֵׁמָה הָגָר". (בראשית טז, א)
 כותב רש"י: "בת פרעה הייתה, כשראה נסים שנעשה לשרה אמר
 מוטב שתהא בתי שפחה בבית זה ולא גבירה בבית אחר".